

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 374/2026
18.03.2026. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранке Дражић, председника већа, Марине Милановић, Весне Мاستиловић, Иване Рађеновић и Владиславе Милићевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Горан Стошић, адвокат из ..., против туженог ЈКП „Комуналац“ Бујановац, чији је пуномоћник Радомир Ристић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3114/2023 од 15.11.2023. године, у седници одржаној 18.03.2026. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3114/2023 од 15.11.2023. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3114/2023 од 15.11.2023. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Бујановцу П1 312/21 од 17.05.2023. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев и обавезана тужена да тужиоцу, на име разлике између исплаћене и припадајуће минималне зараде исплати укупно 3.800,85 динара, опредељено у појединачним месечним износима са законском затезном каматом ближе као у том ставу, док је преко досуђених појединачних месечних износа до тражених износа за сваки месец појединачно са законском затезном каматом тужбени захтев одбијен као неоснован. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу код надлежног РФ ПИО уплати доприносе по основу обавезног стажа осигурања који терете зараду за месец јануар, април, мај, јул, октобар и новембар 2019. године, која је зарада досуђена тужиоцу у ставу првом изреке пресуде, по стопи и основици доприноса који важе на дан уплате. Ставом трећим изреке, одбијен је као неоснован захтев да се обавезе тужена да тужиоцу на име разлике између исплаћене и припадајуће зараде за период од 13.09.2018. године до 31.10.2019. године исплати укупно 34.295,94 динара опредељено у појединачним месечним износима са законском затезном каматом ближе као у том ставу. Ставом четвртим изреке, одбијен је тужбени захтев да се обавезе тужени да тужиоцу на име мање исплаћене накнаде за топли оброк за период од 13.09.2018. године до 01.08.2020.

године исплати укупно 58.879,82 динара опредељено у појединачним месечним износима са законском затезном каматом ближе као у том ставу. Ставом петим изреке, одбијен је захтев да се обавезе тужени да тужиоцу на име мање исплаћене накнаде трошкова за регрес за коришћење годишњег одмора за период од 13.09.2018. године до 01.12.2019. године исплати укупно 48.233,15 динара опредељено у појединачним месечним износима са законском затезном каматом ближе као у том ставу. Ставом шестим изреке, одбијен је захтев да се обавезе тужени да тужиоцу на име солидарне помоћи за 2018., 2019. и 2020. годину исплати укупно 96.140,00 динара, опредељено појединачно за сваку годину са законском затезном каматом ближе као у том ставу. Ставом седмим изреке, одбијен је као неоснован захтев да се обавезе тужени да тужиоцу исплати на име пореза и доприноса код надлежног Фонда ПИО по стопи на дан уплате за разлику исплаћене зараде за фебруар, март, јун, август и септембар 2019.године као и за износе који нису досуђени тужиоцу у ставу првом изреке, за разлику мање исплаћене накнаде за топли оброк за период од 13.09.2018.године до 01.08.2020. године и за разлику мање исплаћеног регреса за коришћење годишњег одмора за период од 13.09.2018.године до 01.12.2019.године. Ставом осмим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка од 56.500,00 динара са законском затезном каматом од извршности одлуке до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 3114/2023 од 15.11.2023. године, ставом првим изреке, потврђена је пресуда Основног суда у Бујановцу П1 312/21 од 17.05.2023. године у одбијајућем делу става првог изреке, ставу трећем изреке, у делу става четвртог изреке за период од септембра 2018. године до децембра 2019. године, у ставу петом изреке и у делу става седмог изреке, алинеја 1, део алинеје 2 за период од септембра 2018. године до децембра 2019. године и алинеја 3, те се жалба тужиоца у том делу одбија као неоснована. Ставом другим изреке, укинута је првостепена пресуда у преосталом делу става четвртог изреке за период од јануара 2020. године до јула 2020. године, у ставу шестом изреке, у преосталом делу става седмог изреке алинеја 2. за период од јануара 2020. године до јула 2020. године и у ставу осмом изреке и предмет у том делу враћен првостепеном суду на поновно суђење.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, у правноснажном делу, тужилац је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној, применом члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС”, бр. 72/2011...10/2023, у даљем тексту: ЗПП).

Према одредби члана 404. став 1. ЗПП, ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Правноснажном пресудом, у побијаном делу, тужбени захтев је одбијен применом релевантних одредби Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 24/05...13/17), Посебног колективног уговора за јавна предузећа у комуналној делатности („Службени гласник РС“ бр. 27/15...5/18), Правилника о раду туженог од 13.12.2018.године, као и Закона о привременом уређивању основица за обрачун и

исплату плата, односно зарада и других сталних примања код корисника јавних средстава („Службени гласник РС“ бр. 116/24) оцењујући да тужиоцу припада право на тражену разлику од исплаћене до припадајуће минималне зараде за спорне месеце, али не до висине тражених новчаних износа за увећањем зараде по основу стимулације од 30%, те да му не припада право на исплату трошкова исхране у току рада и регреса за искоришћени годишњи одмор за период који претходи 2020.години.

Имајући у виду садржину тражене правне заштите, чињенице утврђене у поступку и начин пресуђења, Врховни суд је оценио да је другостепена одлука у складу са праксом ревизијског суда и правним ставовима израженим у одлукама Врховног суда, у којима је одлучивано о истоветним захтевима странака, са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом, због чега нема услова за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, а ради разматрања правног питања општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе или новог тумачења права.

Из наведених разлога, Врховни суд је на основу члана 404. ЗПП одлучио као у ставу првом изреке овог решења.

Испитујући дозвољеност ревизије на основу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је оценио да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП је прописано да ревизија није дозвољена ако је изјављена против пресуде против које по закону не може да се поднесе. (члан 403. ст.1.и 3.)

Одредбом члана 441. ЗПП прописано је да је ревизија дозвољена у парницама о заснивању, постојању и престанку радног односа.

У споровима ради новчаног потраживања из радног односа ревизија је дозвољена под истим условима као и у имовинскоправним споровима који се односе на новчано потраживање.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари је поднета 13.09.2021. године. Вредност предмета спора побијеног дела правноснажне пресуде је 185.920,80 динара.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору, који се односи на новчано потраживање, у коме вредност предмета спора побијеног дела правноснажне пресуде не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, Врховни суд је оценио да ревизија није дозвољена на основу одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Бранка Дражић,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић